

CONDUCTES CLITEMNEST (RIQUES)

patologies del patriarcat

nil durall

*La infidelitat clitemnestrica és un acte
inconscient de rebel·lia*

nil durall

*«El que he escrit aquí és fruit de vivències subjectives, per
tant, el que em sembla cert ara,
em podria semblar falç en el futur»*

Leonnardo Caprinni

Índex

Intro

- 1. El somni mundà*
- 2. Patriarcat i matrimoni*
- 3. El secret de l'agressió psicològica clitemnestrica*
- 4. Desig sexual*
- 5. Competitivitat i lluita de poder*
- 6. Maltracte psicològic, infidelitat i abandó*
- 7. Doble vida, farsa i mentida*
- 8. Deixar anar*
- 9. Anècdotes clitemnestriques*

Intro

La reina Clitemnestra ha estat una de les primeres dones infidels i ressentides de l'història europea. Ella i el seu amant Egist van causar-li la mort al rei Agamenon de Tebes, quan aquest va arribar victoriós i cansat de la guerra de Troia.

El «complex de Clitemnestra» pren el seu nom de la protagonista d'aquest tràgic succés relatat en la mitologia i dramatitzat en el teatre grec.

Pauta conductual clitemnestrica:

- 1) La dona clitemnestrica sedueix home solvent, treballador, ric, intel·ligent, dotat, etc.
- 2) Clitemnestra construeix amb ell una relació afectiva estable, matrimoni, parella de fet, etc. El fidelitza gràcies a una combinació de seducció, plaer sexual i infidelitats que tenen la virtut de lligar-lo, alhora que permeten un distanciament emocional (mentre la relació es manté, enganyosament, com si no passés res). Aquesta conducta li dona a Clitemnestra el poder de manipulació i la obtenció del que cerca; atemoreix al marit i es fa amb el poder de la relació.

Conseqüències: L'home es torna un «gosset obedient». Ha estat superat i viu amb por de ser castigat per la seva dona infidel. L' enamorament es barreja amb la gelosia i la por. S'enverina la relació i es torna esclavitud

patològica (si la relació es manté estable el temps suficient).

Certament, la víctima d'infidelitats reiterades, emmalalteix en la presó conjugal, donat que no canalitza correctament l'estat aversiu que experimenta. La infidelitat, tot i ser encoberta, no passa mai del tot desapercebuda i té la virtut de fer emergir la gelosia. Malmet la relació d'amor i, llavors, apareix ira, ràbia i odi que el marit esclau dirigeix contra si mateix, donat que està seduït per la dona. Experimenta allò que es coneix com amor-odi.

Si, pel motiu que sigui, l'home no trenca la relació amb la dona clitemnestrica, freqüentment, acaba somatitzant malalties que li escursaran l'existència...

Un incís: abans de ser titllat de masclista, diré que la infidelitat masculina produeix, exactament, el mateix efecte sobre la dona que és víctima d'un marit «masclista cornut».

*La infidelitat clitemnestrica i la del masclista
cornut, son una arma d'amedrentament i
constitueixen «maltracte
psicològic» que ningú hauria de tolerar*

1. El somni mundà

La realitat té diferents nivells i pot ser descrita de manera diversa. Una manera de descriure-la -que s'observa en molts autors esotèrics que han viscut experiències de tipus iniciàtic-, es que vivim en un somni (o malson), bastit de paraules, anomenat «món mundà».

El món mundà -apartat del tao natural (des del principi)-, està organitzat, des de fa segles, com un patriarcat on l'home (o dona que pren la funció d'autoritat) domina i s'imposa, sobre els altres éssers humans, mitjançant la

por

provocada pel càstig.

2. Patriarcat i matrimoni

El patriarcat és un tipus de model sociocultural mil·lenari que gairebé ningú discuteix i que ha passat a ser acceptat inconscientment; procedeix del comportament del mascle que imposa la seva llei mitjançant la força física, el càstig i la por que s'en deriva.

El model patriarcal funciona així:

*L'home castiga ->
la dona i els fills atemorits obeeixen*

El rei castiga -> els súbdits atemorits obeeixen

*El dictador reprimeix ->
la població atemorida obeeix*

*Els organismes de l'estat democràtic castiguen ->
el ciutadà atemorit obeeix*

*Clitemnestra castiga al marit amb infidelitats ->
el conjugue és atemorit i obeeix*

Els estats actuals conserven aquest model basat en el càstig i la por, però el malson ve de lluny. Els grans imperis antics, els monarques absoluts, els dictadors i les democràcies comparteixen el model patriarcal repressiu i jeràrquic, basat en el càstig i predomini del més violent sobre el més manso.

Si analitzem el model estructural de l'estat democràtic, veiem que la seva existència i funcionament està, generalment fonamentada, en l'existència d'un exercit nacional amenaçant, que garanteix l'ordre⁽¹⁾.

La conseqüència d'aquest model patriarcal -que és manté invariable des de fa mil·lenis-, és terrible:

La por allunya la possibilitat -a qualsevol ésser humà socialitzat-, de ser completament espontani, feliç, natural, harmònic i amorosament diví.

Dins d'aquest marc inconscient coercitiu es dona un costum anomenat «aliança matrimonial» que li dona una estructura familiar de caire patriarcal a la societat. El contracte matrimonial regula -contradient i coartant la espontaneïtat natural-, el tipus de conducta sexual que ha de seguir l'home i la dona. El costum imposa el següent:

«Mantenir relacions sexuals, exclusivament, amb el cònjuge i només tenir sexe un cop signat el

contracte matrimonial, a partir de la majoria d'edat».

Aquest antic costum del matrimoni és converteix sovint en una subtil presó psicològica que els «infidels» transgredeixen amb culpa i/o com si fossin delinqüents. Òbviament, el fenomen de la «infidelitat» és una revolta a aquesta regulació conductual patriarcal del sexe de les persones.

Reflexió: Perquè un costum i un contracte ha d'obligar als éssers humans a seguir una conducta sexual no espontània i natural?

L'autoritat patriarcal es caracteritza per les seves prohibicions, que verbalitzades són un NO ressentit, intolerant i repressiu al fluir espontani de la vida. Els humans farien l'amor espontàniament -tal com fan els animals i les plantes-, però els està prohibit fer-ho i son emmalaltits.

Els danys col·laterals de la prohibició sexual que es dona en el model de societat patriarcal són devastadors.

Exemples: voracitat, infidelitat, prostitució, màfies, violència de genere, desviacions sexuals, promiscuïtat sexual, malalties de transmissió sexual, etc.

El matrimoni és un lligam que obstaculitza el fluir espontani de la natura interior de les persones i les emmalalteix i com que és un costum

*generalitzat, causa
l'enmalaltiment de la societat en conjunt*

(1) Hi ha països que no tenen exercit gràcies a un acord entre potencies militars. Aquest és el cas d'Andorra, que es manté íntegre i sense exercit donat un antic acord entre França i Espanya.

3. El secret de l'agressió psicològica clitemnestrica

Perquè «funciona» una agressió psicològica?

L'infidelitat clitemnestrica -o qualsevol altre agressió o conducta de maltracte psicològic-, consisteix en «**donar por a la víctima**».

Quan la por s'apodera d'algú, l'agressor controla a la víctima i la **fa caure del lloc que ocupava** (i l'esclavitza o el fa fugir). D'aquesta manera, l'agressor o agressors, obtenen el poder sobre la víctima i/o sobre els seus bens, obtenen domini territorial, domini sobre persones que estaven sota la influència de la víctima, família, possessions, regnats, imperis, empreses, etc.

La reina Clitemnestra va apoderar-se temporalment de la ciutat de Tebes, quan -aliada al seu amant Egist-, va matar al rei Agamenon.

Efectivament, «matar» humans, animals o plantes sempre ha donat de menjar i sembla que seguirà així durant molts segles, donada l'inconsciència dels humans.

L'agressió psicològica, «mata lentament» (o a posteriori) i de manera intel·ligent, ja que no deixa prova física que pugui ser emprada davant d'un jutge.

La dona ressentida que porta a terme conductes clitemnestriques (infidelitat sistemàtica), **fa caure** als homes a qui ha seduït prèviament i ho fa provocant la seva gelosia amb infidelitats feridores i humiliants que

tenen la virtut d'atemorir-los. D'aquesta manera controla psicològicament a la víctima i obté d'ella el que desitja.

Com funciona l'agressió clitemnestrica?

La dona clitemnestrica experimenta ressentiment interior inconscient -com gairebé tots els humans educats en societats patriarcals repressives-, i utilitza la infidelitat com un «cop de destràl».

Li «talla el coll» al marit

Psicodinàmica de la dona clitemnestrica: Quan la seva relació amb el marit es manté estable el temps suficient, **la dona clitemnestrica, comença a experimentar una transferència afectiva que segueix la pauta viscuda amb el pare. Apareix, llavors, un ressentiment «reviscut» o guardat en la memòria inconscient. És així perquè va ser psicològicament maltractada pel pare** (i en alguns casos, violada).

Si no hi hagués ressentiment sinó amor, ficar-se al llit amb l'altre seria, tant sols, un acte innocent i pur. Però la dona clitemnestrica, ressentida amb el marit, no sap (o no vol) abandonar la seva relació conjugal i cerca castigar, dominar i fer caure al marit que es viscut com l'autoritat que l'empresona.

Certament, la infidelitat de la dona clitemnestrica és una forma de venjança, càstig o resposta ressentida sistemàtica i reiterada envers el marit que, per proximitat i contacte constant amb ella, s'ha convertit en el seu

«pare substitutiu o autoritat patriarcal»: l'empresonador dolent.

Efectivament, la infidelitat de clitemnestra és un cop ressentit i rebel dirigit al «nou pare substitutiu», que és el marit o l'amant estable. És un «NO» no verbalitzat (donat que es manifesta mitjançant una agressió oculta, traició o abandó).

*l'acte de fer l'amor amb un altre home,
equivaldria a fer-li la botifarra a l'autoritat del
pare i transmet un missatge implícit: «tu a mi no
em manes».*

Aquesta agressió oculta, quan es repeteix reiteradament, acaba atemorint i derrotant al marit ferit, que perd l'autoritat i es converteix en un esclau malalt -molts cops massoquista-, al servei de la dona clitemnestrica.

Les infidelitats clitemnestriques son l'arma emprada en una lluita pel poder (dins la parella estable o espai conjugal).

*Clitemnestra, ressentida i aliada al seu amant
Egíst, li lleva el poder al seu marit, el rei de
Tebes (2).*

(2) Aquesta tràgica lluita entre home i dona, té una solució que es diu «deixar anar» (o divorciar-se)... però, malauradament, Clitemnestra i Agamenon estaven massa aferrats al seu palau i eren incapaços de renunciar-hi.

4. Desig sexual

En la dona Clitemnestrica es donen dos factors clau:

La seva enorme **voracitat sexual** i la utilització interessada que fa del desig que els homes experimenten envers ella. El seu gran atractiu sexual li serveix per treure'n un profit que no es limita, senzillament, al plaer pur i simple. Normalment, es «deixa convidar» o es «deixa ajudar» i obté favors dels homes a qui ha seduït o que la desitgen i fan l'amor amb ella.

Que obté?

Regalets o favors. Els regalets poden ser objectes variis, com roba, llibres, joies, viatges de plaer, pisos, vehicles, menjars, sopars o esmorzars, etc. I els favors, acostumen a ser de tipus laboral, però també poden obtenir altres coses, com accés a llocs, persones, privilegis, etc., que normalment escaparien a les seves possibilitats.

És la dona clitemnestrica una «dona fàcil»?

El fet de ser solvent i generós facilita als candidats, el tenir relacions sexuals amb les dones clitemnestriques, però també és cert que elles fan fora als amants que s'enganxen massa, a base de ser-los infidels i «passar d'ells» o denunciant-los en falç, per tal d'allunyar-los.

La seva prioritat és el seu matrimoni i si hi ha perill de desestabilització, «rebutgen, fredament, a l'amant enamoradís o possessiu».

Com és la relació clitemnestrica?

Normalment, la dona clitemnestrica manté relacions de certa intensitat durant un temps limitat i, després, «tanca l'aixeta de cop», per tal de centrar-se en altres homes. Es podria dir que va de «flor en flor» i amb cada nou amant -a traició-, enverina i abandona l'anterior relació.

Comentari: Per humanitat i respecte, una persona normal li anunciaria al seu marit o amant habitual, la intenció de deixar la relació. Bé, doncs aquest no es el cas de Clitemnestra. Ella canvia de parella sexual, sense avisar. L'amant enganyat s'en adona de que ha estat traït i abandonat, quan la seva ex-novia, ja està practicant el tercer volum del kamasutra amb el nou «amigueta».

Aquest tipus de conducta sexual te dues particularitats:

a- Amb els seus amants no passa mai de la fase inicial de seducció i enamorament. Hi ha desig i diversió, però mai emocions profundes. El fet de tenir diversos amants, l'ajuda a «distanciar-se emocionalment» de tots ells.

La dona clitemnestrica és hipersexual i xerrameca, però emocionalment freda (tot i que, moltes simulen ser emocionals). Aquesta manera de ser, acostia a les dones clitemnestriques a allò que la psicologia classifica com «psicopatia».

b- Mantenen el seu matrimoni estable. Surten de casa a «cercar o tenir relacions amb homes», però sempre tornen a la llar i conserven el marit massoquista atrapat, que els dona una llar i seguretat.

Qui te molts amants no en te cap

Vist des de fora, la conducta sexual de la dona clitemnestrica podria semblar «llibertina o incontinent», però en realitat, Clitemnestra es deixa caure en el fort desig que experimenta, per tal de «competir, guanyar i liderar». Això es causat pel ressentiment. Per tant, no és una conducta amorosa, lliure i natural sinó «rebel» o reactiva⁽³⁾. L'amor és entrega i no rebel·lia.

Canviar d'amant sovint pot semblar «llibertat interior», però en el cas de Clitemnestra, és desig, rebel·lia i incapacitat d'estimar (a causa del ressentiment inconscient envers les figures d'autoritat patriarcal)

(3) El mateix els passa als «joves rebels» als quals, el pare o la mare els prohibeix «consumir drogues» o fumar tabac, i ho fan d'amagat.

5. Lluita de poder, competitivitat i fills

La lluita de poder dins del matrimoni:

La dona clitemnestrica s'aferra a la llar (la casa, bens i fills) i manté una lluita de poder amb el marit. La seva infidelitat calculada, al principi i compulsiva (sistemàtica i reiterada), a la llarga, es una de les «armes secretes» que ajuden a guanyar-li la guerra al patriarca massoquista de la família. Aquesta lluita pel poder, converteix la seva vida en un infern ple de mentides, enganys i traïcions.

Forma part de la seva estratègia *deixar que el seu marit s'assabenti de qui són els seus amants* (així el tortura, castiga, amedrenta i controla).

La reina i el rei (o l'amant), competeixen. Ambdós volen guiar els destins de l'altre...

Donada la tradició patriarcal mil·lenaria que ens condiciona a tots, el rei es creu amb el dret de manar, però la reina rebel li fa *una butifarra infidel* -dia si i dia també-, fins que li fica la por al cos... Hom podria pensar: rei o reina, que més dona qui mani? A més, no és evident que les dones ho fan molt millor? però manar «flicant por al marit» és el *sistema patriarcal* de sempre i no deixa de ser «maltracte psicològic» a un ésser humà.

La competitivitat en el matrimoni:

En un matrimoni ben avingut hi ha col·laboració i en una matrimoni «enverinat» hi ha competitivitat (això significa que a nivell subconscient, home i dona és veuen com rivals).

Aquest tipus de matrimoni és un autèntic «camp de batalla» amb ferits i morts... Si els integrants de la parella no es separen o divorcien, la víctima, molts cops, és algun dels fills que és tractat com «animal de sacrifici» o cap de turc que s'utilitza per salvar la unió⁽⁵⁾.

A més del desig, jo gairebé assenyalaria, directament, a la societat patriarcal i al costum del matrimoni, com a principals responsables de les conductes clitemnestriques, per dues raons:

a. La societat patriarcal -basada en la por, les prohibicions, el càstig i la obediència-, malmet la natura dels humans...

b. que s'omplen de ressentiment i són empresonats en costums com la del matrimoni.

Tot plegat representa un «coctel enverinat» que fa que les persones, en comptes de casar-se amb qui estimen, es casin amb qui l'autoritat familiar accepta, (que sol ser algú amb diners o estudis o feina i que pertany al mateix entorn socio-cultural). Obviament, aquests matrimonis de conveniència, es converteixen en unions malaltisses que malmeten als fills. L'amor-odi entre els pares el «mamen» els fills que, de petits són autèntiques esponges i, acaben embolicats en tots els conflictes que sorgeixen entre la parella d'humans engabiats. Aquest entorn mancat de llibertat on els nadons es crien, és l'autèntic «caldo de cultiu» de la seva futura neurosi. Els fills aprendran a «ser esclaus» per imitació als seus pares que, per obediència i inèrcia, s'han ficat en una presó conjugal de la qual no saben sortir. També es crea, -a causa de l'amor-odi en la parella-, la figura del «fill marginat» o «fill sacrificat».

Alguns d'aquests fills acaben psicològicament mutilats i, d'altres sortiran rebotats de la família i passaran a ser «marginats socials anti-convencionals» (alcohòlics, drogo-dependents, artistes, activistes anti-socials, terroristes, xamans, sensesostres, rodamóns, etc.)

(5) Els fills manipulats pel rei i la reina, acaben convertits en persones psicològicament mutilades que es queden a casa per apaivagar la neurosi dels seus progenitors o desapareixen de la llar i no se'ls veu mai més.

6. *Maltracte psicològic, infidelitat i abandó*

L'assassí no és culpable de matar, ni el maltractador de maltractar, però ambdós perjudiquen greument als seus congèneres. Què s'ha de fer amb ells?

En la meua opinió el que s'hauria de fer es «revisar meticulosament el sistema patriarcal» i perdonar a les seves víctimes... i, als malalts malfactors, obligar-los a anar al psicòleg, fins que s'adonin del mal que causen a la gent innocent... Opino que castigar-los no serveix de massa.

Castigar als culpables és «sistema patriarcal»; un cercle viciós que mai acaba i que està omplint el món de presons, jutges i policies. El càstig és com una «enganxina» que no arregla el mal... Jo crec que la solució arriba amb consciència, paciència i amor. Penso que un xamà amorós és millor que mil policies i presons. La gent deixa de maltractar i matar quan obre el seu cor. Aquesta és la via que les autoritats i líders haurien de triar, donat que triar el camí de la repressió i el càstig, és un mètode mil·lenari que no ha arreglat mai res... A l'edat mitjana, les presons eren plenes de gent (igual que ara). Em millorat molt?

La maltractadora clitemnestrica hauria d'anar al psicòleg, sens dubte, i el seu marit masoquista, també.

Què és el que Clitemnestra necessita veure?

- . *Com, amb la infidelitat, abandona emocionalment al seu company.*
- . *Com la seva infidelitat és un acte de rebel·lia contra una autoritat imaginària que projecta en el seu company.*

- . *Que no té valor per parlar clar i dir el que sent, que és un: «que et donin!».*
- . *Que és incapaç de trencar la relació de manera responsable (per això l'enverina i malmet, d'amagat).*
- . *Que desitja, però no estima.*
- . *Que el seu comportament compulsiu la posa en perill a ella i als seus amants.*
- . *Que maleduca als fills.*
- . *Que li té por a la mort i que, per aquest motiu, va rere «homes solvents» que li solucionen l'angoixa econòmica.*
- . *Que el sexe tan sols la distreu «temporalment» del seu malestar existencial, etc.*

7. Doble vida, farsa i mentida

La dona clitemnestrica viu una vida de «mentides» habituals i constants. Menteix al marit, als amants i a la resta del món. La mentida li serveix per justificar, amagar i portar a terme la seva conducta malalta.

Vaig conèixer una dona que als amants i als coneguts que la trobaven «fent un cafè amb algun home desconegut», sempre els explicava la mateixa història: "que estava divorciant-se del marit"... però com que la realitat es que no hi havia cap divorci a la vista, tot seguit, explicava l'anecdota d'una dona que havia trigat 43 anys en divorciar-se i que, a ella, li passava el mateix, per aquesta raó el seu procés de separació «era tant lent!»).

En certa mesura, la majoria de la gent emplea, circumstancialment, «la mentida» per amagar conductes que poden ser jutjades. En el cas de les dones clitemnestriques passa el mateix, però de manera sistemàtica i augmentada, fins al punt que tota la seva vida passa a ser una mena de farsa destinada a ocultar la seva «doble vida infidel».

La dona clitemnestrica és «teatrera o cuentista». Fa comèdia i explica «històries» per despistar als espectadors, que s'ensumen la seva compulsió irrefrenable.

La doble vida de la dona infidel, generalment, té dos escenaris: 1- *l'escenari conjugal* (o familiar) i 2- *l'escenari del carrer* (farsit d'amants i sexe furtiu). La majoria de cops, quan la dona clitemnestrica surt de casa, es per anar a «cercar homes» o, directament, per mantenir trobades sexuals).

En ambdós escenaris -la família i el carrer-, apareix el costum mentider, donat que al marit «oficial» se l'enganya i als amants, també, ja que, a tots ells, els diu que són «els únics».

Realment, dona la sensació que la dona clitemnestrica fa servir al marit per «pagar factures» i als amants per «derrotar al marit» (i així, mantenir-lo lligat, pagant factures). Passa el mateix que en la relació entre Catalunya i Espanya: als catalans se'ls maltracta, veladament, per tal que es quedin "atrapats" i no deixin d'aportar impostos a l'estat.

El matrimoni clitemnestic, amb el temps, es converteix en una relació «paràsita», que es manté gràcies al maltracte psicològic que representen les infidelitats... He conegut casos de marits que, inconscientment, deixen de treballar i aportar diners a la llar, com a protesta per aquesta utilització, que la dona clitemnestrica fa d'ells.

Es pot afirmar que la dona clitemnestrica s'aprofita del desig que els homes senten envers ella, per satisfer les seves necessitats bàsiques. Això podria semblar normal i corrent en moltes relacions matrimonials, si no fos per que, en el cas malaltís de les dones clitemnestriques, **el marit li dona seguretat i ella li retorna infidelitat.**

Aquesta posició «paràsita», quan es manté estable, emmalalteix la relació.

És obvi que una relació que es manté gràcies a les infidelitats no és sana ni equilibrada, oi?

La infidelitat esporàdica és gairebé natural i no fereix greument, però la infidelitat sistemàtica, sí. Exemple: si un li es infidel al seu amant, incidentalment, en una festa estiuenca amb alcohol pel mig, la relació no s'arriba a desestabilitzar i

pot seguir amb normalitat després d'unes disculpes... però si la infidelitat dins d'una relació es torna crònica, ja es pot parlar de *maltracte psicològic* per part d'un i masoquisme, per part de l'altre.

Només un mentider «professional» habituat a la farsa -un farsant-, pot mantenir una situació així durant molt de temps. Les dones clitemnestriques son seductores i, també, teatreres. S'habituen a representar un paper per tal que, els que la envolten, «caiguin» i s'empassin la seva conducta.

8. *Deixar anar*

La medicina al·lopàtica té greus limitacions i només mira de guarir «desequilibris» en el cos. Prenem, per exemple, l'obesitat: l'obesitat és el resultat d'un tipus de conducta o hàbit alimentari. Els metges intentaran guarir l'obesitat, però habitualment -excepte alguns professionals que combinen la alopàtia amb medicines naturistes, alternatives o orientals-, no faran res prou eficaç per modificar la conducta que l'ha originat ni, tampoc, per reformar la societat «consumista» que estimula el tipus de conducta «voraç» que causa el desequilibri.

En el cas de la conducta clitemnestrica, quin seria el desequilibri físic que comporta?

La dona clitemnestrica, freqüentment, acaba patint alguna malaltia de transmissió sexual.

Quan algunes d'elles descobreixen que són portadores o transmissores de virus o malalties (per via sexual), comencen a experimentar dolor o angoixa però, en molts casos, aquest patiment no modifica la seva conducta compulsiva; s'han tornat tan addictes com un *fumador al tabac*. No poden parar... I, és evident que la cura és «deixar de portar a terme la conducta clitemnestrica». Abstenir-se.

El mateix que l'obés recupera l'equilibri dejunant, la dona clitemnestrica recupera l'equilibri quan *deixa de ser infidel*. Si més no, abstenir-se no serà suficient si a més, no «deixen anar» al conjugue, que es viscut com una mena de crossa o de guardiola que dona seguretat.

En el meu parer, modificar la conducta clitemnestrica

requereix un decisió interior voluntària i ferma: «voler ser fidel»... Però es molt difícil ser-li fidel al marit habitual amb qui la dona clitemnestrica ha desenvolupat la seva conducta malalta, donat que l'estabilitat de la relació ha estat bastida en infidelitats, des del principi (o sigui, que es basa en que hi hagi un home derrotat i sotmès, que obeeix).

Per fer net, «deixar anar al marit» a qui la dona clitemnestrica maltracta psicològicament, és un pas gairebé obligat. Mantenir la relació amb el marit seria -com en el cas de l'obès-, mantenir la nevera farcida dels aliments habituals que consumeix voraçment.

Com he dit des del principi, la conducta clitemnestrica infidel, es dona per ressentiment interior i és despertat per un actor exterior: el conjugue. En conseqüència, qui vulgui guarir la seva conducta compulsiva infidel ha de:

a. Ser conscient de la seva infidelitat de caràcter ressentit-rebel.

b. Perdonar i deixar anar la figura que estimula o desperta aquest ressentiment interior: el conjugue.

Només llavors, l'infidel compulsiu, estarà en condicions d'abandonar la seva conducta de manera permanent.

Aquest procés de «ser conscient» i «deixar anar», hauria d'acompanyar el tractament al·lopàtic previst o, tard o d'hora, el pacient reincidiria.

9. Anècdotes clitemnestriques

1. Conec a una dona clitemnestrica que li va presentar -per sorpresa- el seu nou amant, al marit, i com que *el cornut* anava «d'home solidari amb els leprosos de l'Índia», el marit -confós i enganyat-, li va pagar una paella...

Tres dies més tard, quan el marit es va adonar que havia convidat a l'home que es ficava al llit amb la seva dona, la va vomitar sencera -tot i haver paït l'àpat, 48 hores abans-, i amb tant mala sort, que la primera arcada li va venir just sobre un delicat *fulard* de luxe, que la dona havia deixat sobre el llit de matrimoni. El *fulard* -tal com havia assegurat la dona clitemnestrica-, era un regal de la seva mare (la qual cosa era una mentida, ja que aquell regal car procedia d'un amant francès, anomenat *Toulouse la Trec*, que passava a saludar-la tots els estius).

Feia mesos que la dona cercava un pretext per denunciar al seu conjugue i va aprofitar aquell malaurat accident -que ella mateixa havia provocat-, per fer-ho.

La insòlita denúncia li va sortir molt cara al pobre marit puix que, uns mesos més tard, quan la dona va demanar el divorci -per tal de quedar-se la casa i els fills- va presentar aquell fet, com una prova del maltracte i menyspreu del marit al qual va acusar -en fals-, d'alcohòlic i perdulari.

Conclusió: tenir una relació amb una dona clitemnestrica és contraproduent per la salut (i si, a més, ets ric, el divorci et sortirà molt car).

2. M'han dit que una respectable dona clitemnestrica iraquí, molt guapa, havia fet l'amor amb tots els alts càrrecs militars americans i anglesos destacats a Bagdad i que alguns d'ells, la passaven a veure, més de dos cops a la setmana, amb el pretext que necessitaven ser aconsellats, donat que havien de triar un regal local per enviar-lo a les seves dones.

La dona iraquí, invariablement, els recomanava una botiga de *catifes voladores* que hi havia a prop de la medina. Tot i que els militars no ho sabien, aquell comerç el comandava un amic i amant de *clitemnestra*, que sempre servia una tassa de té a la menta -adobat amb d'altres *herbes "voladores"*-, als clients estrangers. Els militars, eren suau i inconscientment propulsats a la setena dimensió i volaven tant amunt com qualsevol de les catifes que l'amable venedor anava desplegant...

Diuen que, en certa ocasió, a la botiga de catifes, casualment, van coincidir tres coronels i un capità -tots ells amants de *clitemnestra*-, i com que a la segona infusió, anàvem tots ben torrats, van començar a discutir a causa d'una fabulosa catifa daurada que els va enlluernar. Un d'ells va proposar fer una partida de pòquer en la que, el guanyador, «*s'enduria la catifa*», però el botiguer no volia que el seu negoci es convertís en una casa de joc, així que va suggerir el següent:

-Benvolguts amics, us presentaré una de les joves més belles de Bagdad i el que tingui la erecció més potent que s'endugui la catifa i la jove... què us sembla?

Els quatre militars van acceptar la proposta divertits... i mentre el fill del comerciant els servia un altre té amb herbes «voladores», en Youssoub -el botiguer-, va anar a cercar la seva amiga i amant.

Uns minuts més tard, aquella dona exuberant, va començar a ballar la dansa dels *set vels* davant dels militars, que no podien saber qui era, doncs portava un turbant al cap. Els quatre estrangers -empitofats amb les herbes-, a penes tenien cap erecció i és limitaven a observar embadalits com la dansaire movia sinuosament el ventre sobre la catifa daurada.

Després d'una estona d'estimulació sexual i pujada de la temperatura ambiental, el capità -que era el més jove de tots-, no va poder controlar el seu cos i alçant-se del gran coixí on era assegut, va prendre la ballarina semi-nua pel darrera i li va engaltar el penis pel forat del cul amb poca traça. Finalment, en el moment de ser penetrada, la dona va deixar caure el turbant al terra per tal que els presents poguessin veure qui era.

Com que tots havien fet l'amor amb ella, van sentir gelosia del jove capità, i es van posar molt violents. Immediatament, van començar a estomacar-se els uns al altres, mentre la dona desapareixia rere una cortina. Finalment, un coronel va treure una pistola i va disparar un tret erràtic que va fer diana en la cama d'un altre coronel. Tot seguit, tots ells van treure les seves armes de foc i, es van sentir uns quants trets. Instants després, estaven tots ells malferits i plens de sang sobre la gran catifa daurada.

En veure la terrible escena, el botiguer, ajudat pel seu fill i la dansaire, van rematar als militars ferits amb una daga afilada i van embolicar-los en catifes desgastades. A la matinada, amb l'ajut d'un parent del botiguer, van enterrar discretament els morts, no massa lluny d'un oasi proper.

Gràcies a aquest astut *métode clitemnestric*, a poc a poc, els iraquís van abatre a tots els caps de l'exercit americà i anglès i van recuperar el control del seu desert ple de sorra, escorpins i petroli...

Si més no, aquesta lloada victòria va crear un problema prou greu, que els mascles iraquís trigaran en resoldre, ja que va afectar profundament les seves costums patriarcals tradicionals: qui s'atreveix ara a dir, que una dona no pot guanyar una guerra gairebé tota sola?

Fi

nil durall

Barcelona, Març de 1969

De jove, va començar a fer exposicions de pintura a Barcelona i rodalia i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical.

Darrerament, s'ha posat a traduir textos budistes i hindús i escriure novel·les de ficció, molt didàctiques i plenes d'humor.

En Nilanan és un rodamón sense família ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?

Ep! obre els ulls!

L'autor us fa saber que el seu millor mestre espiritual fou en Claudio Naranjo i, el més estimat i bonic, la seva estimada gossa «Xouminú».

Safecreative.org

N. de registre: 1703281290571

Data de registre: 1-agost-2017 18:54 UTC

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives